

nu vrea să ia parte la un concurs de eseuri despre patria-mamă și că își motivează refuzul, tânăra așază față în față cele două oglinzi: Estul și Vestul, problemele lor care traumatizează în continuare destine omenești. Și aici decorul e în acord perfect cu mesajul textului și chiar îi servește conotații în plus: două șiruri de bănci de școală, modeste, mâzgălite cu șiruri de cuvinte de neînțeles pentru oamenii tranziției ca: privatizare, urbanizare, federalizare, globalizare, etc., în mijloc un sicriu în care stă tatăl universal (Lenin) iar în spate tronează harta Europei. Tânăra se află în același timp în două ipostaze diferite, cea de școlăriță care visează la Europa și cea de femeie tânăra europeanizată, dedublare ce a fost posibilă prin distribuirea inedită a două actrițe gemene: Cristina Uja și Lidia Uja. Interesantă și bine servită această idee regizorală: naivitatea fermecătoare și totuși nesupusă normelor rigide impuse liceenei, refacerea episoadelor care i-au marcat copilăria, probează pas cu pas replicile dure prin care tânăra de mai târziu contestă lumea în care trăiește și în care nu se recunoaște. Ambele actrițe realizează un joc temperamental cu măsura de nuanță necesară care le diferențiază evoluția crizei prin care trec. De asemenea este interesantă metafora tatălui cu care tânăra simte nevoia, în sfârșit!, să intre în comunicare: tatăl este chiar tatăl Rusiei, Lenin. Acest tată, deși este mort, execută un comentariu asupra contestațiilor aduse: în scurte pauze, personajele tac, în timp ce el bea vodcă, se încalță, se descaltă, își coase ciorapii, își taie unghiile, dansează insinuant pe o muzică pop-rock, manevrează cuțitul de măcelar și-i scoate ficatul liceenei, îl miroase, îl aruncă, apoi se așază în sicriu ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat – foarte plastic realizat de Aureliu Bâtcă! Acest marș metaforic printr-o istorie încă nestinsă, unde dincolo de Prut oamenii nu știu dacă sunt moldoveni sau români, aproape un manifest, chiar dacă scris și în limba vulgară a străzii – tocmai asta, aș spune, probează sinceritatea lui –, pe care nici nu o mai sesizezi datorită gravității mesajului, este un argument al neșansei tinerilor de astăzi care, tot mai mulți, pleacă din țară pentru a realiza ceva în viață.

Teatrul Dramatic „Fani Tardini”, Galați – Fuck you, Eu. Ro. Pa! Spectacol pe texte de Nicoleta Esinencu. Regia: Alexandru Berceanu. Scenografia: Ina Isbășescu. Regia tehnică: George Breabăn. I. *Zuckerfrei*. Distribuția: Svetlana Friptu, Ana Maria Ciucanu, Cristian Gheorghe, Oana Preda Gheorghe și Ioan Crețescu. II. *Fuck you, Eu. Ro. Pa!*, distribuția: Cristina Uja, Lidia Uja și Aureliu Bâtcă. Data premierei: 2 octombrie 2005.

Mircea GHIȚULESCU

PLOIEȘTI

Teatru muzical la Ploiești

După *Petrecere într-un pian cu coadă* de Mihai Ispirescu de la Teatrul „Nottara” (într-o inspirată formulă de *music-hall* aplicată de Alexandru Repan), ne-a făcut plăcere să redescoperim Teatrul de Revistă Majestic din Ploiești, grație dramaturgului Cornel Udrea care semnează textul spectacolului *Călători în voia sorții*, alături de Marcela Țimiraș. Oricât de abil, textul unui spectacol de

revistă nu poate fi mai mult decât un bun pretext pentru performanța muzicală. El este acela care leagă strâns și logic, prezențele muzicale, le provoacă și le justifică. Una peste alta, meritul unui text de revistă este să nu aibă defecte prea mari, între care vulgaritatea este primul. Textul semnat de Cornel Udrea și Marcela Țimiraș nu este unul pudic, dar relațiile dintre bărbat și femeii care fac deliciul atâtor comedii, mai mult sau mai puțin muzicale, sunt filtrate prin acel umor secret al lui Cornel Udrea care le face convenabile. Important este că scenariștii oferă un fir narativ conducător. Asistăm la un naufragiu de parodie al unui alt *Titanic* ce devine o *Arcă a lui Noe* plină de speranțe. Dar acest firicel narativ se pierde printre seducătoarele teme muzicale. O suită de finaluri suplimentare se suprapun, încât spectacolul depășește binișor trei ore, riscând să devină sâcâitor. Dar, cum aceste finaluri sunt bine susținute muzical (minus un deplorabil moment de text cu o parodie a Ofeliei), timpul nu a fost pierdut, pentru că muzica a răsplătit imperfecțiunile de construcție. Forța acestui spectacol muzical „pluridisciplinar“, un fel de compendiu de muzică ușoară de la tango și blues la rock și *heavy metal* (nu totul a fost cântat pe viu), stă în prezența câtorva soliști cu voci de excepție pe care supraamplificarea spectacolului mai mult le ascunde decât le pune în valoare. Am admirat dramatismul cu inflexiuni preluate de la Celine Dion al Nicoletei Matei (Nico), de tehnica vocală perfect stăpânită a acestei Edith Piaf care este Daniela Răduică, de energia și eleganța dinamică a Laurei Stoica, de detașarea ironică a lui Daniel Iordăchioae sau, dimpotrivă, de implicarea pasională a lui Romeo Zaharia. Ei sunt artiști autentici numai atunci când își folosesc vocea. Pe text sunt ceva „mai“ artiști Mirel Mîneru în rolul Căpitanului de vapor și în parodia lui Robinson Crusoe (foarte bine scrisă) dar, mai ales, George Liviu Frâncu, un actor de comedie având în sânge arta improvizației, de o mobilitate inepuizabilă, ceva în genul lui George Ivașcu: un motor comic. Decorul este ingenios, pentru că se adaptează specificului teatrului de revistă care are nevoie de spațiu pentru dans. Ovidiu Pascal inventează un decor care există și nu există, în același timp. O platformă (acționată de un piston) care urcă și coboară, fiind în același timp vasul naufragiat, insula lui Robinson, estradă și arcă a speranței, lasând spațiu corpului de balet Majestic să-și farmece spectatorii. Costumele desenate de Theodora Dinulescu, costisitoare de bună-seamă, păstrează tradiția flamboiantă a spectacolului de revistă, cu accente de un bun-gust desăvârșit în rochiile în verde diafan din final. Nu numai orchestra, ci întreg spectacolul este pus sub bagheta dirijorului și compozitorului Viorel Gavrilă. Un muzician cu un simț perfect al ritmului, mai puțin al cronometrului, dacă ne gândim la lungimea spectacolului. Ceea ce seamănă a paradox.

Teatrul de Revistă Majestic din Ploiești – Călători în voia sorții de Cornel Udrea și Marcela Țimiraș.
 Regia artistică și coregrafia: Marcela Țimiraș. Decor: Ovidiu Pascal. Cuplete și texte muzicale: Roxana Popescu. Costume: arh. Theodora Dinulescu. Conducerea muzicală: Viorel Gavrilă. Distribuția (în ordinea indicată de autor): Mirel Mîneru (*Căpitanul*), Rodica Alexandru (*Văduva*), Florica Dinicu (*Actrița*), Mihaela Duțu (*Milady*), Daniela Răduică (*La Femme Perdue*), Daniel Iordăchioae (*Miliardarul*), Romeo Zaharia (*Poetul*), George Capanu (*Stewardul*), George Liviu Frîncu (*Emigrantul*), Daniel Chirea (*Peștele*), Laura Stoica (*Rocky*), Petty Mușă (*Sirena*). Soliști vocali: Nicoleta Matei – NICO, Laura Stoica, Daniel Iordăchioae, Daniela Răduică, Romeo Zaharia, George Capanu, Raluca Drăgoi. Baletul Majestic: Magdalena Soare, Ionuț Măcinic, Oana Dragomir, Roxana Văleanu, Ioana Olaru, Lucian Vasilescu, Georgiana Simion, Florantina Badea, Robert Anton. Orchestra Majestic: Aurel Anastasiu (aranjamente orchestrale), Cristian Florea, Cornel Ștefan, Aurelian Mirică, Ionuț Liță, Laurențiu Mulei, Ilie Stăniște, Sorin Radu.